

L'AIGUA DE CAN MASSANET A FIGUERES

L'arbre de la font de can Massanet és una alzina al peu de la qual brolla un doll d'aigua fresca i molt agradable. Ha estat declarat arbre monumental per la Generalitat de Catalunya.

A la finca de can Massanet hi havia molta aigua. A la part oest de la població i a pocs metres del riu Manol, les aigües freàtiques eren molt abundants. Dos pous de vint metres de profunditat, amb un cabal considerat inesgotable, permetien regar totes les terres de conreu del voltant de l'heretat, que eren unes 24 vessanes.

L'any 1917, l'Ajuntament de Figueres va contractar aquests serveis. En aquesta ciutat hi havia un subministrament públic a càrrec de la societat anomenada Aloy i Cia, que se servia d'un brollador d'un olivet al municipi d'Avinyonet de Puigventós, conegut per les Vinyes d'Ordis. Aquesta aigua era conduïda fins a Figueres mitjançant una mina subterrània que en bona part passava per sota les terres del terme municipal de Vilafant. L'any 1917 aquest subministrament es va escurçar, alhora que augmentaven les necessitats de la ciutat de Figueres. Llavors l'Ajuntament de Figueres va fer tractes amb la família de can Massanet per emprar el seu aprofitament hidràulic, ja que tenia l'avantatge de

trobar-se prop d'on passava l'abans esmentada mina d'Avinyonet. Només va caldre una canonada de 1.030 metres per connectar aquestes aigües amb les de la mina que venia a Figueres. Semblava que amb aquesta solució la ciutat de Figueres ja no tindria cap més problema.

El 1919 es van municipalitzar les aigües de Figueres i es va suprimir el conveni amb la casa Massanet, però a l'estiu del 1924 van tornar a sorgir problemes d'aprovisionament a Figueres i van fer gestions urgents amb la família Massanet per tornar a emprar aigua del seu pou. El contracte es va fer per un mes, amb el pagament d'un cànon de 500 pesetes mensuals, més el consum elèctric del motor de la bomba elevadora i la despesa del personal encarregat del servei. Aquesta utilitat fou provisional i es va rescindir el febrer del 1925, però als quatre mesos es veié novament la necessitat urgent de tornar a connectar amb l'esmentat aprofitament. Així es va renovar el contracte amb un cànon mensual apujat a 600 pessetes. Es permetia una captació màxima de

1.500 litres per minut, elevats per una bomba amb motor de dotze cavalls. Aquesta aportació del pou de can Massanet va durar fins que Figueres va disposar d'aigua directament del pantà de Boadella l'any 1964, per bé que la mina va seguir existint sense estar en servei. El 1971, amb motiu d'una època de fortes pluges, les aigües de les corregades de Vilafant es van filtrar i van entrar a la mina, que les va conduir fins a Figueres on es va produir una inundació de tot el sector on desembocava. A causa d'aquest fet l'Ajuntament de Figueres va acordar el tallament de tota conducció d'aigua i es va notificar a l'Ajuntament de Vilafant la rescissió del contracte d'ús d'aquella mina. Diversos pous de ventilació de la mina a la zona del turó de l'Arengada es van tancar amb tones de pedra i formigó. En aquest lloc encara són visibles alguns aigualleixos en temporades de pluges.

*Dipòsit
d'aigua
potable a la
finca de can
Massanet que
alimentava el
servei del
poble.*

57

La Font de Can Massanet

Vilafant, prop de Figueres,
xic poblet, xamós i gai,
és ell la joia més preuada
que s'obira en tot l'espai.
Té una font que sempre raja:
la de can Massanet.
Son doll d'aigua fresca i clara
és cançó que plora
mentre a la seva vora
donzelles hi riuen
en un somni d'amor. Font aimada
tu has estat mon enyor.
Quin encís el teu, doll d'aigua beneïda.
Paradís! Què tens que em fas feliç?
Jo iré cercant pressós calmar el meu neguit
i la pau retrobaré per l'esperit.

Anem doncs cap a can Massanet
que a baix l'alzina hi ha la font;
fruïrem l'oratge com respon
fent l'aire més pur i més net.
El cor ja em salta ple de goig,
de tu, bonica, estic enamorat,
el cel en posta ja és ben roig,
quin somni tan daurat!
Estimada, mira'm fit a fit
que jo em sadolli en els teus ulls.
Recolza't dolça en el meu pit
deixant que t'acaroni els rulls.
Recorda't sempre on hem vingut
gosant les hores dolces a plaer,
no cessis mai ton cant volgut,
font de can Massanet.

Música de M. Bertran i Pujol. Estrenada el 1952